

**Túrmezei Erzsébet:
Karácsony előtt**

Legyünk egy kicsit csendben!
Födje mély csend a szíveket:
mert a sötét, elgyötört földre
karácsony közeleg.

Jó, ha most lelkünk messze hagyja
a hajsza, láрма mind.
Ne siessünk hangos utakra!
Karácsony lesz megint.

Kezem a jászol előtt szépen
imára kulcsolom.
Nyomortúságom, szegénységem
mind elpanaszolom.

Szívem kitérom: „Kérek, add meg,
ami nincs nekem!
Csodáddal, csodálatos Gyermekek,
takard be életem!”

Hadd legyen szívünk boldog csöndje
imádattal tele!
Újra leszáll a sötét földre
karácsony éjjele.

Ezekkel a sorokkal próbálok lelassítani a rohanókat, hogy legalább az ünnep pillanatai ne menjenek el mellettünk, s ne csupán az ajándékokról és a vásárlásról szóljanak.

Ráhangelődásként készítsünk közösen adventi koszorút, gyűjtsuk meg rajta a gyertyákat, süssünk együtt mézeskalácsot, és engedjük, hogy az ünnep valóban ünnep legyen! Készülünk erre a karácsonyra egy kicsit másképp, több várakozással és gyermeki nyitottsággal!

Persze azt is kívánom, hogy mindenkinek teljesüljön a karácsonyi álma!

Áldott ünnepeket mindannyiunknak!

Dóka Alíz

